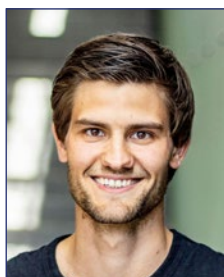

VÆKST BLANDT UNGE EVANGELIKALE KRISTNE

Fund fra ny statistik om danske kirkelige ungdomsgrupper

Præst og ph.d.-studerende, cand.theol. Rasmus Lund Jonstrup

Resumé: Artiklen undersøger udviklingen i deltagerantal blandt teologisk konservative og evangelikale kristne ungdomsgrupper i Danmark på baggrund af en kvantitativ spørgeskemaundersøgelse blandt 92 lokale grupper fra elleve landsdækkende foreninger i perioden 2022-2025, suppleret med data fra 2019-2022. Resultaterne viser, at en majoritet af grupperne rapporterer vækst, men at denne vækst er ujævnt fordelt og koncentreret i et begrænset antal større grupper, mens netværksgrupper udviser begrænset eller ingen fremgang. Metodiske forbehold peger samtidig på, at den langsigtede vækst sandsynligvis er lavere end tallene umiddelbart antyder. Med afsæt i Peter L. Bergers teori om desekularisering argumenterer artiklen for, at væksten ikke modsiger overordnede sekulariseringstendenser i Danmark, men afspejler differentieret religiøs vitalitet i specifikke subkulturelle sammenhænge.

Indledning¹

Er der vækst i antallet af unge blandt konservative kristne ungdomsgrupper i Danmark? Det søger jeg at besvare med denne artikel ud fra en ny kvantitativ undersøgelse blandt elleve konservative kristne ungdomsforeninger (se mere nedenfor).

For at sætte rammen for undersøgelsen vil jeg først redegøre for den kontekstuelle situation i Danmark, også med et afsnit om aktualitet for emnet. Herefter redegør jeg for relevant teori om desekularisering af Peter L. Berger, efterfulgt af undersøgelsens metodologi. Dernæst vil jeg præsentere fund og analyse af de forskellige data, efterfulgt af en diskussion og konklusion af dette i dialog med Bergers teori.

I de seneste årtier har Danmark været præget af samtidige og ofte overlappende religiøse og eksistentielle bevægelser og strømninger. I forskningen har man længe identificeret en sekularisering i samfundet, hvilket eksempelvis Hans Raun Iversen (Iversen 2010, 6-11) beskriver på linje med Charles Taylors analyse af Vesteuropa (Taylor 2007) som en sekulariseringsproces af det danske samfund over de sidste 500 år i forskellige etaper. For eksempel gik omkring 10 % af befolkningen i kirke om søndagen i år 1900, mens dette kun gælder cirka 2 % i dag (Gundelach 2009, 26).

I de seneste årtier genkendes sekulariseringen særligt i det dalende dåbs- og medlemstal i de nordiske folkekirker, hvor eksempelvis dåbstallet blandt nyfødte i Danmark faldt med 32 % fra 2006 til 2024 (Hegstad et al. 2025; Saggau 2025). I 2025 foretog Danske Kirkers Råd en fremskrivning af dåbs- og medlemstallene i folkekirken, hvor dåbstallet forventedes at komme under 50 % af alle nyfødte allerede i 2026, mens medlemstallet dermed forventedes at komme under 50 % i årene 2060-65 (Saggau 2025).

Alligevel er dette fald dog langsommere end i de fire andre nordiske lande, som dermed er længere i deres sekularisering på dette punkt (Hegstad et al. 2025). Danmark er også det eneste af de fem nordiske lande, der har et traditionelt statskirkesystem (Furseth 2018, 4). På trods af sekulariseringen beskrevet ovenfor vidner dette om en relativ religiøs konservatisme i Danmark med fastholdelsen af folkekirkens særlige status i samfundet (Christensen 2017).

Samtidigt har flere peget på en religiøs pluralisme i Danmark i de seneste årtier, hvilket blandt andet kommer til udtryk i nye tros- og livssynssamfund (Riis 2000; Leirvik 2007; Tuftte 2003; Nikolajsen 2017). Denne pluralisme nuancerer forståelsen af udviklingen til ikke blot at være en sekularisering væk fra tro, men til at være en pluralisme, hvor folkekirken i højere grad bliver én blandt flere religiøse og eksistentielle aktører i samfundet. Dette kalder på yderligere undersøgelser om tros- og livssynssamfund uden for folkekirken, som denne undersøgelse også bidrager til.

Aktualitet og udblik

Midt i disse bevægelser begynder måske en ny strømning i Danmark, som indtil videre kun findes beskrevet hos diverse nyhedsmedier inden for de seneste få år, hvorfor der endnu ikke findes forskningsartikler om det i Danmark.² Fænomenet omhandler en stigning i kirkegang og åbenhed for tro, særligt blandt unge og mænd (Staghøj 2025; Olrik 2025; Højlund 2025a; Højlund 2025b; Særkjær 2025). I disse medier henvises der ofte til specifikke cases, kirkelederes oplevelser eller international statistik.

Men der mangler mere omfattende kvantitative undersøgelser af fænomenet i Danmark til at kunne bekræfte det videnskabeligt. Der er foretaget enkelte lokale undersøgelser i forskellige foreninger. Eksempelvis viser en undersøgelse af Ateistisk Selskab fra 2024, at 28 % af unge tror på, at Jesus er Guds søn, mens dette kun gælder 23 % af de midaldrende (Olrik 2025). Kristeligt Forbund for Studerende (KFS) rapporterede også om vækst i skoleåret 2024-25 på 41,94 % i antallet af lokalgrupper i landet og en vækst

på 22,22 % i antallet af deltagere (Fenger-Grøndahl 2025). Troels Nymann Eriksen, konsulent ved KFS, kommenterer hertil: »Det er en ret markant vækst, som vi ikke kun tilskriver, at vi gør noget rigtigt i vores arbejde, men også at der finder en stille vækkelse sted i samfundet, og den del af den, som omfatter de unge, viser sig så som nye grupper i vores regi« (Fenger-Grøndahl 2025).

Med en »stille vækkelse« refererer Eriksen til en rapport fra 2025, »The Quiet Revival« fra Bible Society i England og Wales i 2025 (McAleer og Barward-Symmons 2025).³ Denne rapport viste stor vækst blandt unge kirkegængere, særligt blandt unge mænd, samt en bredere fornyet interesse for bibellæsning, bøn og spiritualitet. Rapporten har dog været omdiskuteret og blev trukket tilbage af Bible Society i marts 2026 grundet fejl i undersøgelsen. Ikke desto mindre fastholder Bible Society i en opfølgende rapport, at fænomenet stadig er troværdigt og aktuelt (Bible Society, 2026). De peger på en række andre undersøgelser og tendenser, som understøtter billedet af en voksende åbenhed over for tro, især blandt unge, selvom omfanget af udviklingen fortsat er usikkert. Samlet set tegner der sig et nuanceret billede, hvor traditionel religiøs tilknytning falder, mens personlig og aktiv tro i visse grupper samtidig er i fremgang.

Også nyhedsmedierne i Danmark synes som beskrevet ovenfor at tegne et lignende billede. Og lignende indikationer ses på tværs af nyere nordisk forskning: En ny undersøgelse i Finland beskriver, hvordan engagement i den kristne tro er steget hos unge i konfirmationsalderen, særligt hos drengene, hvor eksempelvis antallet af de unge, der tror på Gud, er steget fra 36 % til 62 % i perioden 2019-2024 (Jouko og Tervo-Niemelä 2025). Endvidere peger en ny undersøgelse i Sverige på, at 16-24-årige i 2024 har øget gudstro, bøn og gudstjenestebesøg, særligt i årene 2020-2024 (Hagevi 2025). Og også en ny norsk undersøgelse peger på et skifte blandt unge, idet andelen af personer under 30 år, der helt afviser, at der findes en Gud eller en højere magt, er faldet fra 32 % i 2019 til 18 % i 2025, samtidig med at unge i højere grad end andre aldersgrupper angiver, at religion er en vigtig del af livet (Zeiffert 2025).

Derfor synes en undersøgelse som den nærværende at være særligt aktuel i denne tid. Dog forstås disse elleve ungdomsforeninger ikke som værende repræsentative for resten af Danmark, men de udtrykker, hvordan forholdene udspiller sig blandt netop disse konservative kristne grupper.

Teoretisk perspektiv: desekularisering

Peter L. Bergers teori om *desekularisering* fra 1999 synes at være mere relevant end nogensinde for forståelsen af religionens rolle i moderne samfund. Med denne teori udfordrer han den klassiske sekulariseringstese, som har domineret religionssociologien siden midten af det 20. århundrede. Ifølge den traditionelle teori skulle modernisering nødvendigvis føre til en gradvis afvikling af religiøs tro og praksis, både på samfunds- og individniveau. Berger påpeger imidlertid, at denne antagelse er empirisk ukorrekt, idet verden fortsat er stærkt religiøs, og at religion i mange sammenhænge ikke blot

består, men transformeres og intensiveres. Med begrebet *desekularisering* betegner han de samtidige, modgående tendenser, hvor religionen ikke blot overlever modernitetens krav, men ofte intensiveres og tilpasser sig nye sociale og politiske kontekster (Berger 1999, 2-3).

Et centralt element hos Berger er, at sekularisering på samfundsniveau ikke nødvendigvis korrelerer med sekularisering på individniveau eller i alle sociale felter. Makrostrukturelle forandringer, såsom faldende institutionel autoritet eller statslig adskillelse mellem kirke og samfund, kan således eksistere side om side med høj religiøs intensitet i specifikke grupper eller subkulturer. Selvom institutionelle religiøse organer i nogle tilfælde mister magt og indflydelse, fortsætter både traditionelle og nye religiøse praksisser med at præge individers hverdag, undertiden i nyinstitutionaliserede former, andre gange som stærke folkelige bevægelser. Religiøs praksis reorganiseres altså i moderne samfund i nye sociale og organisatoriske former, ofte koncentreret i bestemte miljøer frem for jævnt fordelt i befolkningen. I denne sammenhæng kan religiøs levedygtighed i visse tilfælde samles i tydelige og organisatorisk afgrænsede fællesskaber, selv i kontekster hvor traditionelle institutioner har mistet samfundsmæssig autoritet (Berger 1999, 3-4).

I forlængelse heraf understreger Berger, at forsøg på at modernisere religion, eksempelvis ved at tilpasse religiøse institutioner til sekulariserede normer, ofte har vist sig mindre succesfulde end bevægelser, der fastholder traditionelle eller konservative trosformer. Særligt bevægelser, der kombinerer dogmatisk klarhed med aktiv deltagelse i moderne samfund, synes at udvise høj religiøs vitalitet. Berger peger blandt andet på den katolske kirke som eksempel, hvor lokale kirker oplever vidt forskellige udviklinger afhængigt af graden af teologisk og organisatorisk tilpasning til moderniteten (Berger 1999, 5-6).

Berger fremhæver her, at pluralisering ikke fører til ensartet religiøs tilbagegang, men snarere til differentiering og polarisering, hvor nogle religiøse grupper styrkes markant, mens andre mister betydning. Berger fremhæver dog, at visse regioner, især Vest- og Nordvesteuropa, fortsat udviser sekulariseringstendenser. Men han fastholder alligevel, at hans tese om desekularisering også finder sted her, og at der også her eksisterer en vedvarende religiøs tilstedeværelse, ofte i mindre institutionaliserede former (Berger 1999, 6-9).

Berger observerer globalt, at evangelikale bevægelser oplever massive vækster på nogle steder, hvor der kombineres religiøs ortodoksi med aktiv deltagelse i moderne samfund, såsom uddannelse, civilsamfundsengagement og økonomisk aktivitet. Disse bevægelser synes på den måde at fungere som modreaktioner mod sekularisering ved at tilbyde medlemmerne sociale strukturer, identitet og mening i en verden præget af pluralisme og modernitet (Berger 1999, 6-9). Også Mark Chaves fremhæver i en amerikansk sammenhæng, hvordan der siden 1970'erne har været vækst eller stilstand i med-

lemstallet hos kirker med *evangelical protestants*, mens kirker med *mainline protestants* faldt drastisk i medlemstal (Chaves 2017, 92-94).

Samlet set giver Bergers teori om deskularisering en analytisk ramme, der muliggør en fortolkning af statistiske mønstre i religiøs deltagelse, som ikke forudsætter en entydig sammenhæng mellem modernitet og religiøs tilbagegang. I relation til denne artikel indebærer teorien, at variationer i deltagerantal, stabilitet og vækst i evangelikale ungdomsgrupper ikke nødvendigvis skal forstås som afvigelser fra en sekulariseringstendens, men snarere som udtryk for religionens fortsatte, varierende og til tider styrkede tilstedeværelse i moderne samfund. Teorien peger på, at forskelle mellem grupper, praksisformer og organisatoriske niveauer er teoretisk forventelige (Berger 1999, 12-18).

Berger bidrager dermed til at kvalificere den statistiske analyse ved at synliggøre, hvordan vækst i lokale religiøse fællesskaber, særligt blandt teologisk konservative og traditionsorienterede grupper, kan forekomme selv i samfund præget af overordnede sekulariseringstendenser. Teorien anvendes således ikke til at etablere kausale forklaringer i de statistiske modeller, men til analytisk at indramme og fortolke de observerede mønstre som sociologisk meningsfulde udtryk for religionens fortsatte dynamik i en nutidig dansk kontekst.

Metode og usikkerheder

Undersøgelsen fremlagt i denne artikel består af en spørgeskemaundersøgelse, som blev tilsendt de elleve kirkelige ungdomsforeninger. Derudover består undersøgelsen af kvalitative data fra en række interviews og observationer blandt foreningerne, men i denne artikel redegør jeg kun for de kvantitative data, som jeg har været ansvarlig for i denne undersøgelse.

Undersøgelsen er foretaget blandt en række kirkelige ungdomsforeninger, som også alle står bag undersøgelsen med økonomisk støtte og hjælp til gennemførelse: Apostolsk Kirkes Børn og Unge (AKBU), Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU), Børne- og Ungdomsoase (BUO), Evangelisk Frikirke Børn og Unge (EFBU), Frelsens Hærs Børne- og Ungdomsarbejde (FHB&U), Indre Missions Ungdom (IMU), Kristeligt Forbund for Studerende (KFS), Landsforeningen for Kristne Ungdomsforeninger (LFKU), Luthersk Missions Børn og Unge (LMU), Ung Mosaik og Youth For Christ Danmark (YFC).

Disse elleve ungdomsforeninger har alle det tilfælles, at de kan forstås som teologisk *konservative* eller *evangelikale*. Der eksisterer en international akademisk debat om, hvad der kan defineres som evangelikal (Noll 2010), og dette er blot yderligere udfordret i en dansk sammenhæng, hvor udtrykket sjældent bruges (Nygaard og Götz 2012; Larsen 2012). Jeg vælger dog her at lægge mig på linje med Roald Zeifferts forsigtige forståelse af begrebet evangelikal om grupper i Norge, som forstår Bibelen som Guds direkte ord eller i det mindste som Guds inspirerede ord (Zeiffert 2024). Her trækker Zeiffert på et af David Bebbingtons fire kendetegn ved at være evangelikal: *conversio-*

nism, biblicism, crucicentrism og activism (Bebbington 2003). Her mener jeg, at alle fire kendetegn findes hos disse elleve grupper, og at de derfor forsigtigt kan betegnes som evangelikale eller teologisk konservative.

Strategien i undersøgelsen er *census sampling*: spørgeskemaet blev udsendt til alle lokalforeninger i de deltagende landsforeningers sekretariater (i alt 223 lokalforeninger). Vi modtog svar fra 92 lokalforeninger (inkl. én uden for baglandet).

Undersøgelsen tilstræber begrebsvaliditet, metodisk konsistens og brugervenlighed for respondenterne, og de kvantitative analyser er gennemført med henblik på at teste statistisk signifikans i de identificerede sammenhænge. Samtidig rummer datagrundlaget en væsentlig metodisk begrænsning, idet undersøgelsen baserer sig på ungdomspræsters og -lederes skønsmæssige vurderinger af deltagerantal i de enkelte ungdomsgrupper.

Respondenterne er således blevet bedt om både at angive det aktuelle deltagerantal og at anslå deltagerantallet tre år tilbage i tid. Denne retrospektive vurdering indebærer en betydelig usikkerhed, ikke mindst fordi der i de fleste ungdomsgrupper ikke findes systematiske eller arkiverede optællinger, som kan anvendes til uafhængig verifikation af svarene. Det er særligt problematisk, at respondenterne skal anslå deltagerantal tilbage i tid, uden at vi har mulighed for uafhængig verificering (se mere om dette i diskussionen af disse data nedenfor). Datamaterialet må derfor forstås som baseret på subjektive vurderinger og oplevelser snarere end på objektivt registrerede tal.

Denne usikkerhed har flere metodiske implikationer. For det første kan der forekomme *recall bias*, hvor tidligere deltagerantal enten over- eller undervurderes i lyset af den nuværende situation i gruppen. For det andet kan vurderingerne være påvirket af respondenternes egne engagementer og forventninger til udviklingen i ungdomsarbejdet. Undersøgelsen kan derfor ikke sige noget præcist om absolutte deltagerantal eller eksakte vækstrater over tid.

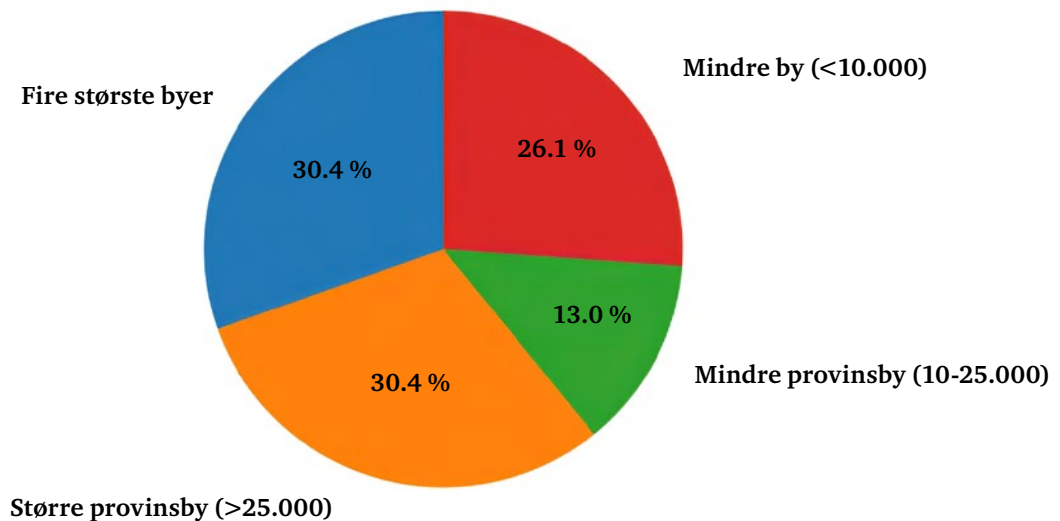
Derimod kan respondenternes skøn sige noget om, hvordan disse med deres subjektive svar oplever, opfatter og registrerer disse tal. Disse skøn giver på denne måde mulighed for at identificere tendenser og relative forskelle mellem disse grupper og kontekster. Resultaterne bør derfor fortolkes som indikative mønstre i respondenternes oplevede udvikling snarere end som eksakte mål for faktisk medlemsudvikling. Denne metodiske begrænsning inddrages eksplicit i fortolkningen af resultaterne og reflekteres i artiklens konklusion.

Undersøgelsen er fra 2025 og er en opfølgning på en lignende undersøgelse i 2022, dog med færre ungdomsforeninger bag undersøgelsen⁴ og med svar fra kun 40 ungdomsgrupper. Nedenfor redegør jeg for de mest afgørende fund fra denne undersøgelse i 2022. Der er 28 grupper, der har svaret både i 2022 og i 2025.

De repræsenterede kirkebevægelser og bystørrelser

De 92 ungdomsgrupper i undersøgelsen fra 2025 er spredt jævnt ud over de forskellige ungdomsforeninger, så vel som kirkesamfund, som de knytter sig til. Der var færrest fra Vineyard (3) og Frelsens Hær (7) og flest fra Indre Mission (15) og DanskOase (12) (se nedenfor om frafaldsanalyse. 29 af svarene, altså 31,5 %, kommer fra de nye grupper: Frelsens Hær, Indre Mission, Luthersk Mission samt enkelte uafhængige grupper.⁵ Spredningen er desuden større denne gang end i undersøgelsen i 2022, hvor 30 % af svarene dengang kom fra Mosaik.

Figur 1 viser, hvordan grupperne er inddelt i bystørrelser. Grupperne er relativt jævnt fordelt på tværs af by og land. I sammenligning med 2022 er der flere fra de mindre byer (fra 17,5 % til 26,1 %). Ud af de 24 grupper fra en mindre by kommer 50 % fra Indre Mission (7 grupper) og Luthersk Mission (5 grupper), hvilket viser en sammenhæng mellem tilføjelsen af disse foreninger til undersøgelsen og en stigning i antallet fra mindre byer. Dette er særligt relevant for de kommende afsnit, da en stigning i ungdomsgrupper fra mindre byer kan forme billedet i sammenligning med undersøgelsen i 2022.

Figur 1: De repræsenterede bystørrelser

Frafaldsanalyse

Svarprocenten var på 40,8 % af grupperne (n=92). Selvom alle grupper havde samme invitation, udgør dette et markant frafald, som må indgå i tolkningen af resultaterne.

Det har to centrale konsekvenser: For det første kan udvælgelsen af respondenter skabe selektionsskævhed, hvis sandsynligheden for at svare korrelerer med de afhængige variable (fx vækst eller nedgang). For det andet øger den relativt store andel ikke-respondenter usikkerheden omkring, hvorvidt de gennemsnitlige vækstrater kan generaliseres til hele populationen af 223 lokalforeninger. Vi har forsøgt at imødegå disse problemer på tre måder i analysen: (i) ved at rapportere resultater for både hele samplet (n=92) og for panelet af 28 grupper med sammenlignelige data fra 2019-2025; (ii) ved at diskutere *recall bias* og målefejl i ledernes skøn; og (iii) ved at præsentere alternative, konservative fortolkninger af vækst (fx den mere moderate stigning på 6,2 %).

I en frafaldsanalyse ses det, at svarprocenten varierer betydeligt mellem landsforeningerne, fra 31,9 % blandt IMU og 32,1 % blandt LFKU til 68,8 % i EFBU og 70,6 % i BUO. Denne variation indikerer, at deltagelsen i undersøgelsen ikke er tilfældigt fordelt på tværs af organisationer, men snarere påvirket af organisatoriske eller kontekstuelle forhold. Hvad angår geografisk placering og bystørrelse foreligger der ikke systematiske baggrundsoplysninger for de lokalforeninger, der ikke har besvaret spørgeskemaet. Det er derfor ikke muligt at gennemføre en frafaldsanalyse, hvor respondenter og ikke-respondenter sammenlignes direkte på denne dimension. Ikke desto mindre peger fordelingen blandt respondenterne på en mulig skævhed: Lokalforeninger beliggende i mindre provinsbyer (13,0 %) og mindre byer (26,1 %) vurderes til at være relativt underrepræsenterede sammenlignet med lokalforeninger i større provinsbyer (30,4 %) og i en af de fire største byer (30,4 %). Da det generelle indtryk er, at en stor andel af lokalforeningerne organisatorisk er forankret i mindre byer, tyder dette på, at lokalforeninger i større byer har haft et relativt større incitament til at deltage i undersøgelsen.

Denne potentielle selektionsmekanisme er metodisk relevant, fordi der findes den risiko, at lokalforeninger med højere vækst i højere grad har valgt at svare. Dette indebærer en risiko for, at de samlede vækstestimer overvurderer udviklingen i populationen som helhed. Resultaterne bør derfor fortolkes med forsigtighed og forstås som udtryk for observerede mønstre blandt de deltagende lokalforeninger snarere end som præcise estimater for alle 223 lokalforeninger. Samtidig understreger variationen i svarprocent mellem landsforeningerne og den interne spredning i vækst, at billedet ikke er entydigt, men præget af betydelige forskelle på tværs af organisatoriske og geografiske kontekster.

Fund fra tidligere undersøgelse i 2022

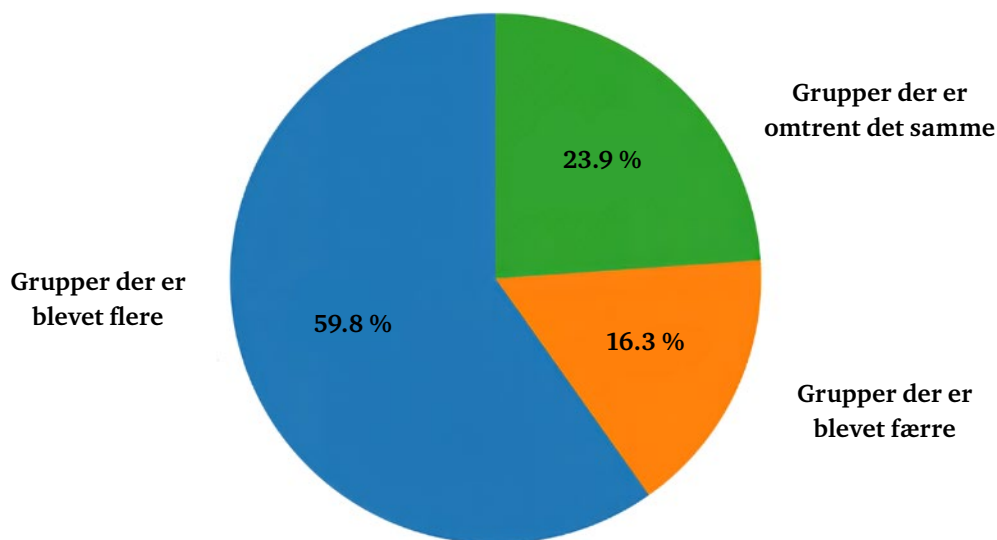
I 2022 blev der gennemført en undersøgelse af ungdomsgruppernes udvikling i årene 2019-2022. Halvdelen af grupperne (50,0 %) rapporterede et fald i antallet af unge, mens 28,9 % oplevede uændret deltagerantal, og 21,1 % rapporterede vækst. De grupper, der oplevede fremgang (8 grupper), var overvejende placeret i større byer: fire i en af de fire største byer, to i større provinsbyer og to i mindre provinsbyer, mens ingen af grupperne i de mindste byer rapporterede vækst.

Samlet set vurderedes der et fald på 9,5 % i deltagerantallet blandt de 40 undersøgte grupper fra 2019 til 2022. Selvom en femtedel af grupperne altså oplevede vækst, primært i større byer, indikerer analysen, at der ikke blot var tale om en intern forskydning af unge fra mindre til større grupper. Generelt deltog færre unge i de kirkelige ungdomsgrupper efter covid-19-pandemien, og nedgangen på næsten 10 % over tre år kan ikke alene forklares med mindre ungdomsårgange. Kort sagt gik næsten hver tiende ung i denne periode tabt for de konkrete ungdomsgrupper.

Fund og analyse fra undersøgelsen om 2022-2025

Hovedfund: Stor vækst blandt grupperne

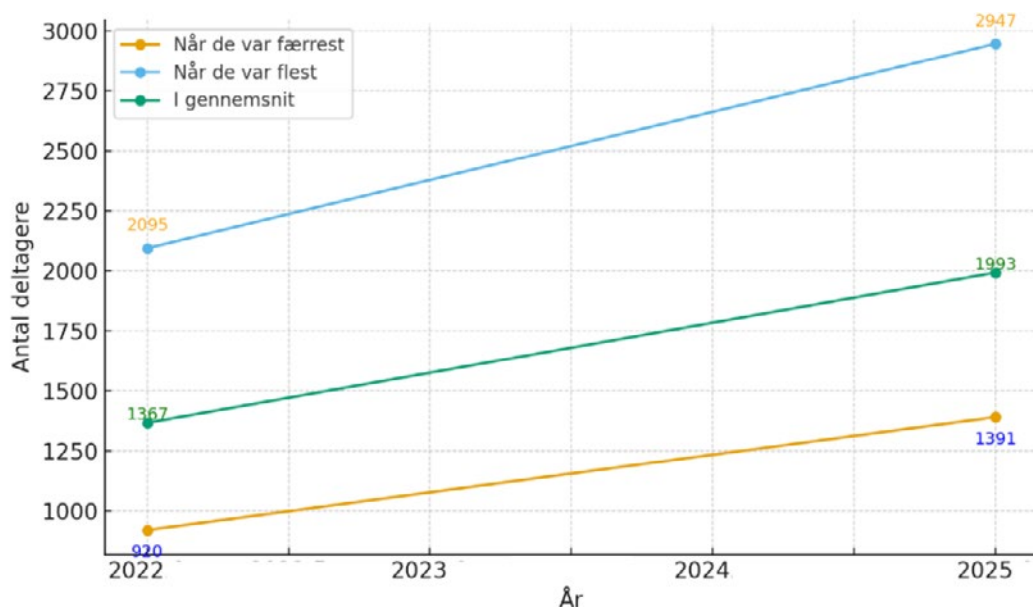
Figur 2 viser, at 59,8 % (n = 55) af de adspurgte ungdomsgrupper rapporterer vækst i deltagerantal fra 2022 til 2025. Samtidig er andelen af grupper i tilbagegang faldet til 16,3 % (n = 15). På gruppeniveau betyder det en klar forskydning fra en periode med overvægt af tilbagegang (2019-2022) til en periode med overvægt af vækst (2022-2025).

Figur 2: Grupper med flere, færre eller omtrent det samme deltagerantal

Figur 3 viser de skønnede deltagerantal i ungdomsgrupperne fra 2022 til 2025, målt ved laveste, højeste og gennemsnitlige antal for alle 92 grupper. Tallene indikerer en tydelig vækst: deltagerantallet ved bundniveauet er steget med 51,2 %, ved maksimum med 40,7 %, og det gennemsnitlige deltagerantal er steget med 45,8 %, fra 1.367 til 1.993 unge. Den højeste relative vækst findes således i bundniveauet, hvilket tyder på, at ungdomsgruppernes kerne har styrket sig, og at færre samlinger har lave deltagerantal. Væksten i maksimumantal er også markant, men lidt lavere end bundniveauets,

hvilket kan afspejle, at flere unge deltager mere regelmæssigt frem for blot at øge peak-deltagelsen. For den videre analyse vil det gennemsnitlige deltagerantal på 45,8 % vækst udgøre det centrale referencepunkt.

Figur 3: Skønnede deltagerantal i ungdomsgrupperne (2022-2025)

Vækst og nedgang: I hvilke kirkebevægelser og hvor i landet?

Dataene viser, at langt størstedelen af de undersøgte kirkebevægelser har oplevet vækst i ungdomsdeltagelse i perioden 2022-2025. På tværs af kirkesamfund rapporterer et flertal af grupperne enten stigende eller stabile deltagerantal, mens egentlig tilbagegang kun forekommer i begrænset omfang. Kun Vineyard Danmark udviser samlet set et fald (-53,3 %) i gennemsnitligt deltagerantal, mens alle øvrige bevægelser samlet set har oplevet vækst. Væksten er dog ujævnt fordelt mellem kirkesamfundene. Mens eksempelvis Evangelisk Frikirke kun har lidt vækst (1,7 %), fremstår særligt Baptistkirken (310 %), Mosaik (70,3 %), Indre Mission (54 %) og Apostolsk Kirke (50,5 %) med markante stigninger i gennemsnitligt deltagerantal.

Ser man på den geografiske fordeling, fremstår bystørrelse som en væsentlig differentierende faktor. Grupper beliggende i de fire største byer samt i større provinsbyer har overvejende oplevet vækst, både målt ved andelen af grupper i fremgang (henholdsvis 57,1 % og 64,3 %) og ved samlet deltagerantal (+52,6 % og +38,4 %). Den mest markante relative vækst ses dog i mindre byer med under 10.000 indbyggere, hvor tre fjerdedele af grupperne rapporterer stigende deltagerantal (75,0 %), og hvor det

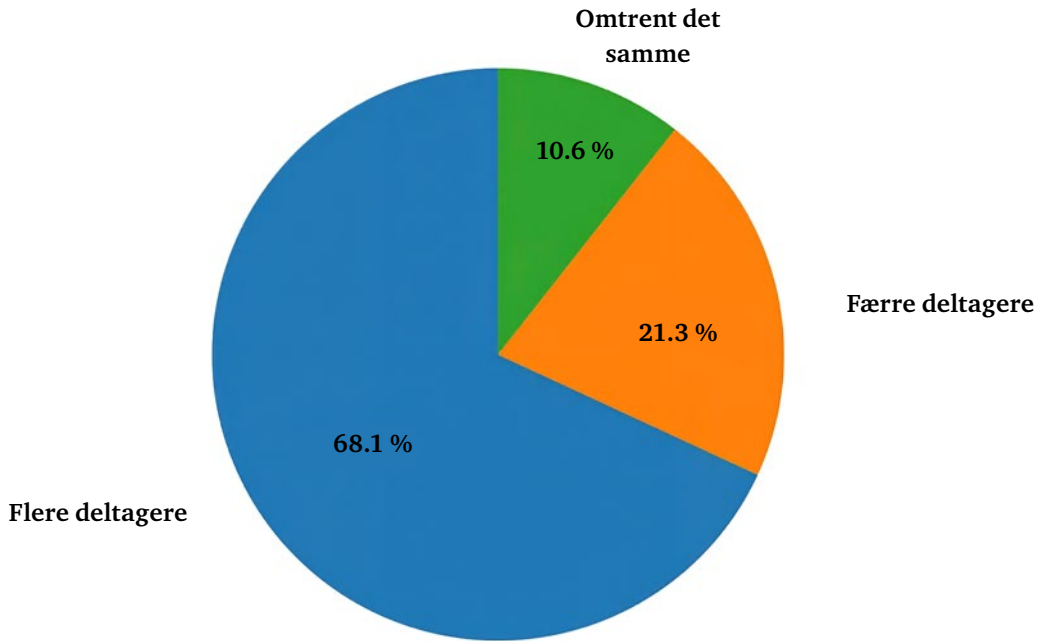
samlede gennemsnitlige deltagerantal er vokset betydeligt (+59,9 %). Dette indikerer, at vækst i ungdomsarbejde ikke udelukkende er et storbyfænomen, men også kan finde sted i mindre, lokalt forankrede kontekster.

Den eneste geografiske kategori med samlet tilbagegang er mindre provinsbyer med mellem 10.000 og 25.000 indbyggere, hvor deltagerantallet samlet set falder svagt (-8,0 %). Denne tendens bør dog fortolkes med forsigtighed, da antallet af besvarelser i denne kategori er begrænset. Samlet peger resultaterne på en kompleks sammenhæng mellem kirkebevægelse, geografisk placering og oplevet vækst, hvor både organisatoriske og kontekstuelle forhold synes at spille en rolle.

Netværksgrupper

Af de 92 ungdomsgrupper har 51,1 % (n=47) haft tilknyttede ungdomsnetværksgrupper i perioden 2022-2025. Samlet set udgør disse 47 grupper 117 netværksgrupper, hvilket svarer til i gennemsnit 2,49 netværksgrupper per gruppe (blandt n=47). Hvis man medregner alle 92 grupper, falder gennemsnittet til 1,27 netværksgrupper per ungdomsgruppe (blandt n=92). Figur 4 viser desuden, hvordan disse n=47 fordeler sig i at have henholdsvis flere, færre eller omtrent de samme antal deltagere. Her bør det bemærkes, at over to tredjedele af grupperne (68,1 %) har haft vækst.

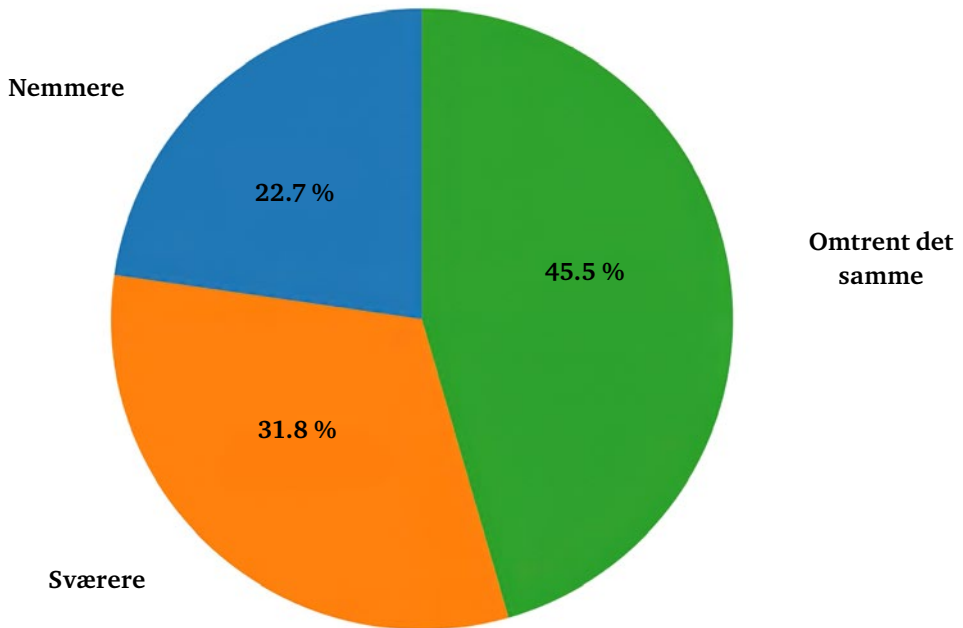
Samlet set har netværksgrupperne oplevet en beskeden vækst på 3,8 % fra 2022 til 2025, fra 1.164 til 1.208 deltagere, svarende til en stigning fra gennemsnitligt 12,65 til 13,13 unge per netværksgruppe. Denne vækst er markant lavere end den, der observeres for de almindelige ungdomssamlinger, hvilket indikerer, at netværksgrupper i højere grad har et stabilt, men begrænset deltagerantal. Denne forskel vil blive diskuteret nærmere i den efterfølgende analyse.

Figur 4: Udvikling i deltagerantal i netværksgrupper (blandt de 47 grupper med netværksgrupper)

Frivillige

I perioden 2022-2025 oplevede 31,8 % af ungdomsgrupperne, at det blev sværere at rekruttere frivillige, mens 22,7 % vurderede, at det blev nemmere. Dette tyder på, at en betydelig andel af grupperne møder udfordringer med frivilligrekruttering, hvilket potentielt kan påvirke både aktivitetsniveau og kapacitet i ungdomsarbejdet.

Figur 5: Respondenternes oplevelse af at skaffe frivillige

Unge «kommet til tro»: definition, kodning og fortolkning

Et centralt resultat i undersøgelsen er ungdomsledernes rapporteringer om unge, der i perioden 2022-2025 »er kommet til tro uden tidligere kirkelig tilknytning og er blevet en del af fællesskabet«. De to faktorer, »tidligere kirkelig tilknytning« og »er blevet en del af fællesskabet«, var et forsøg på at indsnævre og definere spørgsmålet. Dog vækker det stadig en række spørgsmål, som kalder på en klar definition og eksplicit diskussion af, hvordan det skal forstås. I spørgeskemaet blev dette begreb dog ikke yderligere udbygget for respondenterne. Hvert svar bygger derfor på den enkelte ungdomsleders egne skøn og fortolkning af denne formulering. Det betyder, at variabelen i praksis fungerer som et selvrapporteret, kvalitativt-præget mål snarere end som et strengt kvantitativt mål.

På baggrund af disse forhold bør variabelen tolkes forsigtigt: den indikerer ungdomslederes *oplevelse* af, at nye unge er kommet til tro i deres netværk, som også er blevet en del af deres fællesskab. Men den er ikke et endeligt bevis på en netto-stigning i antallet af nye, uafhængigt verificerede troende i populationen. Når vi i analysen anvender de specifikke tal, er det som mål for rapporteret tilstrømning til tro i disse grupper, altså et signal om et fænomen, men ikke som en præcis demografisk måling.⁶

I materialet har 52 af de 92 grupper (56,5 %) oplyst, at de har registreret mindst én hændelse med nogle, der på denne måde er »kommet til tro«. Det samlede antal, som respondenterne rapporterede, var 314 unge. Hvis dette tal fordeles på alle 92 grupper,

svarer det i gennemsnit til 3,41 unge per gruppe i perioden, altså groft regnet mindst én »kommet til tro« per gruppe om året. Det er dog vigtigt at fremhæve to væsentlige begrænsninger i disse tal:

Målefejl og kodningsvalg: Respondenterne svarede forskelligt: nogle angav præcise tal, andre intervaller eller kvalitative udsagn (eksempelvis »15-20, men vi har ikke talt« eller »måske 5-10 om året«). Ved databehandlingen omkodede vi sådanne svar efter en konsekvent regel for at få et samlet tal (eksempelvis brugte vi midtpunktet i et interval eller et konservativt estimat, hvor »15-20« blev kodet som 18). Disse omkodninger er pragmatiske og nødvendige for aggregering, men indfører usikkerhed, som kan påvirke såvel absolutniveau som procentberegninger. Derfor bør de samlede tal forstås som estimatet af et rapporteret fænomen og ikke som verificerede optællinger.

Inklusionskriterier og dobbeltoptælling: Den måde spørgsmålene var formuleret på, differentierer ikke mellem (a) unge, der reelt er konvertitter uden tidligere kirkelig tilknytning, (b) unge som flytter medlemskab fra én kirke til en anden, og (c) tidligere kirkeligt tilknyttede unge, som genfinder sig i troen og det kirkelige fællesskab. Respondenter kan også have inkluderet personer, der kun deltager sporadisk, eller unge, som hører til en udvidet kreds (som eksempelvis deltager ved enkelte events), men som ikke er faste medlemmer. Endvidere kan den samme unge være blevet talt af flere grupper (hvis eksempelvis en ung deltager i både en lokal gruppe og i større events). Det vil sige, at der er risiko for dobbeltoptælling, som vi ikke har mulighed for at korrigere for med de tilgængelige data.

Endelig er tilstrømningen ujævnt fordelt: 158 af de 314 rapporterede »kommet til tro«-tilfælde (50,3 %) stammer fra blot seks grupper, hvoraf tre er blandt de absolut største. Det fremhæver, at på trods af at over halvdelen af grupperne har oplevet, at unge kirkefremmede er kommet til tro og er blevet en del af deres fællesskab, er talmaterialet stærkt skævt og koncentreret i enkelte grupper.

Sammenfattende: data om at være »kommet til tro« udgør et væsentligt og interessant signal i empirien, men på grund af spørgsmålsformuleringens åbne karakter, selvrapportering og koncentration i få store grupper, behandles de her som *indikerende* snarere end definitive tal

Diskussion af væksten blandt grupperne

I dette afsnit analyseres, hvordan 59,8 % af ungdomsgrupperne rapporterer vækst fra 2022 til 2025, og hvordan det gennemsnitlige deltagerantal samlet er steget med 45,8 %. For at kunne fortolke disse tal i et bredere perspektiv sættes de i relation til den tidligere undersøgelse fra 2019 til 2022. Her skal det bemærkes, at FHB&U, IMU og LMU ikke deltog i undersøgelsen i 2022, hvilket begrænser sammenligningsgrundlaget, men tallene fra 2022 kan stadig give en indikativ kontekst for fortolkningen af de nye data.

Nuance 1: Væksten i lyset af tidligere undersøgelse

Hvordan kan andelen af grupper i vækst stige fra 21,1 % i 2019-2022 til 59,8 % i 2022-2025? En central forklaring kan være, at nedlukninger og begrænsninger under covid-19 i 2020-2022 førte til et midlertidigt fald i aktivitet og deltagerantal. Den efterfølgende periode kan derfor afspejle en genetablering af gruppernes normale niveau fremfor en egentlig markant ekstraordinær vækst.

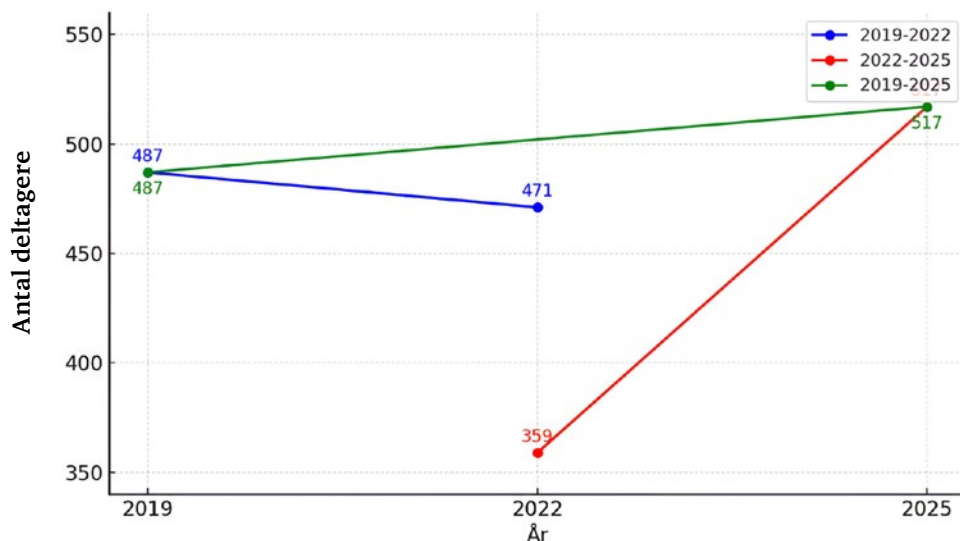
For at undersøge dette nærmere sammenlignede jeg 28 grupper, der deltog i begge undersøgelser. Disse grupper repræsenterede forskellige kirkesamfund, bystørrelser og størrelser af ungdomsgrupper. Analysen viste, at fra 2019 til 2025 var 38,5 % af grupperne i vækst, 30,8 % i tilbagegang, og 30,8 % var omtrent uændrede. Hvis dette betragtes som et udtryk for en normal variation, kan væksten på 21,1 % fra 2019 til 2022 tolkes som under normalen, mens 59,8 % vækst fra 2022 til 2025 ligger over normalen. Tilsvarende var nedgangen på 50 % i 2019-2022 højere end normalt, mens nedgangen på 16,3 % i 2022-2025 ligger under normalen. Denne fortolkning indikerer, at covid-19-nedlukningerne medførte et midlertidigt skvulp i statistikken, der forklarer den høje rapporterede vækst i 2025.

Når det gælder gennemsnitligt deltagerantal, viser de tidligere tal fra 2019-2022 en nedgang på 9,5 %, mens 2022-2025-perioden viser en stigning på 45,8 %. Blandt de 28 grupper, der besvarede begge undersøgelser, steg deltagerantallet i gennemsnit fra 487 i 2019 til 517 i 2025, svarende til en stigning på 6,2 %. Dette kan ses som en indikation af, at normen for vækst er lavere end det indikerede i den nye undersøgelse. Ud fra dette perspektiv var nedgangen 2019-2022 under normalen, og væksten 2022-2025 over normalen, hvilket yderligere understøtter, at corona-nedlukningerne skabte et midlertidigt lavpunkt, som efterfølgende korrigeres.

Det samlede billede er således, at den markante vækst i 2022-2025 sandsynligvis ikke repræsenterer en vedvarende acceleration i ungdomsgrupperne, men snarere en genetablering efter pandemiens nedgangsperiode. Dette perspektiv giver en nødvendig nuancering i analysen, særligt i forhold til de generelle tendenser i folkekirken, såsom dalende dåbs- og medlemstal. Tallene understreger, at vækstprocenterne i 2022-2025 skal ses i kontekst af den usædvanlige situation under covid-19 og ikke nødvendigvis som en ny normal for ungdomsarbejdet.

Nuance 2: Recall bias

En anden vigtig nuance i forståelsen af væksten fremkommer ved at analysere de 28 grupper, som deltog i både 2022- og 2025-undersøgelserne. Figur 6 viser udviklingen i det gennemsnitlige antal deltagere i disse grupper fra 2019 til 2025.

Figur 6: Samlet antal gennemsnitlige deltagere ved ungdomssamlinger i de 28 grupper, der svarede på undersøgelserne i både 2022 og 2025

Tallene viser, at gruppens samlede skønnede deltagertal steg fra 487 unge i 2019 til 517 i 2025 (grøn linje). Når respondenterne i 2022 blev spurgt om deres aktuelle antal, rapporterede de 471 unge (blå linje). Men da de samme grupper i 2025 blev bedt om at estimere tallet for 2022 bagud i tiden, angav de kun 359 unge (rød linje), hvilket svarer til en forskel på 112 personer eller 23,8 % lavere end oprindeligt indberettet.

Denne forskel peger på et *recall bias*, hvor tilbageblik på tidligere data kan være usikkert og påvirket af perception og hukommelse. Forskning i retrospektive vurderinger viser, at respondenter ofte kan over- eller undervurdere tidligere statistiske data, især når flere år er gået (Schwarz 2007). I denne kontekst kan det forklare, hvorfor tallene for 2022 fremstår lavere, når de vurderes med tre års afstand: Lederne kan ubevidst sammenligne 2022 med oplevelsen af de vanskelige covid-19-nedlukninger i 2021, hvilket farver deres tilbageblik. En lavere estimering af 2022 forstærker samtidig den beregnede vækst til 2025, hvilket delvist kan forklare den markante stigning på 45,8 % i gennemsnitligt deltagerantal.

På baggrund af denne observation anbefales det at fortolke væksten fra 2022 til 2025 med forsigtighed. Et mere stabilt referencepunkt kan være de 6,2 % stigning, der ses for de 28 grupper fra 2019 til 2025, som muligvis giver et mere retvisende billede af den langsigtede udvikling, når der korrigeres for kortsigtede udsving som følge af covid-19. Det bør dog understreges, at de 6,2 % også har store usikkerheder i sig, men

det indikerer blot, at der blandt disse grupper må være tale om lavere vækst end antaget i undersøgelsen om 2022-2025 alene.

Nuance 3: Vækst i de største grupper og i netværksgrupper

En yderligere dimension i forståelsen af væksten fremkommer, når man ser på fordelingen af vækst mellem de største ungdomsgrupper og netværksgrupper.

Størst vækst i de største grupper: Analysen viser, at størstedelen af den absolutte vækst fra 2022 til 2025 er koncentreret i de største ungdomsgrupper. Af de 626 flere unge, der samlet set deltager i gennemsnit, stammer 315 (50,3 %) fra blot fire grupper. Tre af disse grupper var allerede i 2022 blandt de største, med tilsammen 235 af de i alt 1.366 gennemsnitlige deltagere, svarende til 78,3 deltagere per gruppe, mens gennemsnittet for alle 92 grupper var 14,85. Dette illustrerer, at størrelsen på gruppen har betydning for, hvor meget vækst der kan observeres, og at dynamikken i store grupper adskiller sig markant fra mindre grupper.

De største grupper kan fungere mere som events end som små, intime fællesskaber, hvilket gør det lettere for unge at deltage sporadisk eller som supplement til andre ungdomsgrupper. Flere svar tyder på, at vækst delvist skyldes overflytning fra mindre eller nedlagte grupper, hvilket antyder, at tallene også påvirkes af strukturelle ændringer og potentielle mørketal i populationen.

Moderat vækst i netværksgrupper: Tallene for de tilknyttede netværksgrupper understøtter denne pointe. På trods af den høje vækst i almindelige ungdomssamlinger (45,8 %) oplevede netværksgrupperne kun en begrænset stigning på 3,8 %, fra 1.164 til 1.208 deltagere. Dette indikerer, at netværksgrupperne i højere grad afspejler kerneaktiviteten og det stabile deltagermønster, mens de større ungdomssamlinger kan inkludere unge, som deltager mere sporadisk eller på tværs af flere grupper. Eksempelvis oplevede én gruppe, at deres ungdomssamlinger voksede fra 45 til 60 deltagere, mens antallet i netværksgrupper faldt fra 150 til 60, hvilket viser, at væksten i almindelige samlinger ikke nødvendigvis afspejler en tilsvarende vækst i faste kernegrupper.

Denne observation understøtter hypotesen om, at nogle af de nye deltagere kan være tilflyttere fra andre grupper, eller unge, der tidligere har haft kirkelig tilknytning, men som nu deltager mere aktivt. Netværksgrupperne synes dermed at give et mere realistisk billede af kernefællesskaberne, mens de større ungdomssamlinger i højere grad kan inkludere gæster fra andre kirker eller mindre grupper.

Delkonklusion om nuancer til væksten

Når man inddrager disse perspektiver om tilbagegangen i 2022, uligheder i respondenter tilbageblik samt koncentrationen af vækst i store grupper og den moderate vækst i netværksgrupper, fremstår billedet af væksten mere afdæmpet og nuanceret. På denne baggrund kan det argumenteres, at den reelle vækst må anses for at være væsentligt lavere end de angivne 45,8 % på tre år. Ikke desto mindre synes nuanceringerne ikke

at rokke ved flertallet af respondenternes grundlæggende oplevelse af, at der forefinder vækst i deres ungdomsgrupper.

Diskussion: Desekularisering i lyset af undersøgelsens fund

Undersøgelsens centrale empiriske pointe er klar: en majoritet af de adspurgte konservative ungdomsgrupper rapporterer vækst i perioden 2022-2025, og væksten er særligt koncentreret i nogle få store grupper. Samtidig viser netværksgrupperne kun begrænset vækst, og en række metodiske forbehold, herunder *recall bias*, selektionsskævhed og risiko for dobbeltoptælling, gør, at vi bør tolke den numeriske størrelse af væksten med forsigtighed.

Hvordan kan disse mønstre forstås teoretisk? Her er Peter L. Bergers tese om desekularisering et frugtbart tolkningsredskab, fordi den netop rykker fokus væk fra en simpel parallel mellem modernisering og religionsnedgang og hen imod en differentieret forståelse af, hvor, hvordan og for hvem religion lever videre eller vokser. Nedenfor diskuterer jeg fire elementer i Bergers tænkning, anvendt på undersøgelsens materiale.

1. Afkobling mellem samfundsmæssige og lokale tendenser

Berger understreger, at sekularisering på samfundsniveau ikke nødvendigvis betyder sekularisering på individniveau eller i alle sociale grupper. Vores data illustrerer præcis denne pointe: selv i en national kontekst, hvor bredere indikatorer (dåbstal, medlemstal i folkekirken) peger nedad, kan konkrete subkulturer som disse ungdomsgrupper vise vækst. Det ses også på tværs af selve materialet, hvor nogle grupper stadig er i tilbagegang, mens andre oplever vækst. Disse evangelikale ungdomsgrupper i denne undersøgelse udgør netop det element, som Berger fremstiller: institutionaliseret religiøsitet kan svinde i nogle domæner samtidig med, at den intensiveres i andre. Det betyder, at desekularisering ikke nødvendigvis er modsætningen til sekularisering i hele samfundet, men snarere en beskrivelse af asymmetriske, stedbundne forandringer, som det netop observeres i dette materiale.

2. Konservatisme og attraktivitet blandt unge

Et centralt argument hos Berger er, at ortodokse og traditionelle bevægelser, der tilbyder klar dogmatisk identitet kombineret med sociale ressourcer, kan trives i moderne kontekster. Dette ræsonnerer med fundene i denne undersøgelse, som netop omhandler konservative eller evangelikale grupper. Berger peger her på, at ortodoksi kombineret med aktivt engagement skaber attraktivitet i moderne individorienterede samfund, hvor der efterspørges sikker identitet og sociale netværk. At væksten i dette tilfælde finder sted blandt teologisk konservative grupper understøtter altså Bergers tese om, at modstand mod moderniseringens løsninger ikke nødvendigvis marginaliserer religion, men derimod kan være en styrke i et pluralistisk religiøst landskab.

3. Nyformaliserede praksisformer

Berger advarer imod at sammenblande forskellige former for religiøs aktivitet: vækst i deltagelse ved events eller åbne samlinger er ikke nødvendigvis synonymt med vækst i dyb praksis eller medlemskab. Vores skelnen mellem almindelige ungdomssamlinger (stor vækst) og netværksgrupper (moderat vækst) illustrerer denne sondring. Ifølge Berger kan religion overleve og genopstå i nye, ofte mindre formaliserede praksisformer. Men sådanne praksisser kan være både mere flygtige og mere udbredte end traditionelle medlemsrelationer. Selvom vores data indikerer en vækst i religiøs aktivitet, spørger vi derfor samtidig om, hvorvidt denne vækst forankres i vedvarende institutionel tilknytning eller nærmere i løse eventbaserede deltagelsesformer.

Metodiske og teoretiske konsekvenser

Sammenholdt med Bergers teori fører disse pointer til to metodologiske krav: (a) behov for differentieret måling, herunder skelnen mellem deltagelse ved store arrangementer, regelmæssig deltagelse, formel tilknytning og konversion, for præcist at afgøre, hvilken type vækst vi ser; (b) behov for empirisk kvalitative studier, der kan afdække motiver, identitetsprocesser og netværksmekanismer bag de kvantitative tendenser. Teoretisk peger analysen også på, at desekularisering bør forstås som fragmenteret og praksisorienteret. Vækst kan være reel og betydningsfuld i lokale sammenhænge uden at vende større samfundsstrukturer på kort sigt.

Konklusion

Vores data og diskussion viser nuanceret vækst blandt disse elleve såkaldt evangelikale ungdomsforeninger. Disse resultater kan tolkes som et lokalt udslag af Bergers desekularisering, hvor evangelikale ungdomsgrupper mobiliserer unge ved at tilbyde tydelig religiøs identitet, engagerende praksisser og organisatoriske ressourcer. Netop disse elementer forventer Berger vil virke i et pluralistisk moderne samfund. Dataene viser også på linje med Berger, at denne desekularisering er kontekstafhængig og uensartet i sin dybde (eventvækst over for kernevækst).

Det vigtigste empiriske bidrag her er derfor ikke beviset for en generel religiøs tilbagevenden, da disse data ikke er repræsentative for sådan en påstand. Bidraget findes derimod i en dokumentation af, at i en ellers sekulariseret samfundskontekst kan specifikke religiøse felter, som disse evangelikale grupper, opleve markant vitalitet, hvilket netop er en pointe i tråd med Bergers teori om desekularisering.

Resultaterne må fortolkes med forsigtighed, idet undersøgelsen bygger på selvrapporterede og retrospektive skøn fra et ikke-repræsentativt udvalg af grupper, hvilket indebærer usikkerhed knyttet til *recall bias* og selektionsskævhed. Fremtidig forskning bør derfor kombinere registerdata, longitudinale optællinger og dybdegående kvalitative interviews for at afdække, om de observerede feltbaserede vækstspor konsoliderer

sig til varige organisatoriske forandringer og samfundsmæssige strukturer, eller om de forbliver episodiske og lokale udtryk for en betinget religiøs omstilling.

Noter

- 1 Efter udarbejdelsen af denne artikel er materialet også omarbejdet til et formidlende kapitel i en bog, som udkommer omtrent samtidigt som denne artikel, og enkelte elementer er anvendt i bogens indledning: Rasmus Jonstrup, «Det vokser – en undersøgelse af danske kirkelige ungdomsgrupper», og Thomas Willer og Rasmus Jonstrup, «Hvad er det lige, Gud har gang i? – en indledning», i *Jeg tror bare lige, jeg selv finder ud af min tro – perspektiver på vækst, åndelig dannelse og praksis i kirkeligt ungdomsarbejde i Danmark*, redigeret af Thomas Willer og Rasmus Jonstrup. Aarhus: YFC Forlag, 2026.
- 2 Untagelsesvist i de kommende afsnit inddrager jeg derfor ikke-akademiske artikler fra nyhedsmedier som Kristeligt Dagblad. Dette gøres udelukkende for at identificere et fænomen i samfundet, som kræver forskningens fokus.
- 3 De beskriver navngivningen af «The Quiet Revival» her: «Our 'Quiet Revival' is low key, but it is widespread. It doesn't draw attention to a particular leadership style, or way of doing church, or political influence. Instead, the story told in this report is revolutionary in terms of the public assumptions about Christianity in England and Wales, and transformational in terms of how Christians think about themselves» (McAleer og Barward-Symmons 2025).
- 4 FHB&U, IMU, KFS og LMU var ikke med i undersøgelsen i 2022. Dette har betydning for sammenligningen, hvilket der er taget højde for i analysen af materialet.
- 5 Dette er dog ikke den eneste grund til stigningen af antal svar fra 40 til 92, altså en stigning på 130 %, eftersom der udover svar fra de 29 nye tilføjede grupper stadig er yderligere 23 svar end i 2022. Denne gang i 2025 er der nemlig også flere svar end i undersøgelsen i 2022 fra både Baptistkirken (fra 4 til 9 svar), Evangelisk Frikirke Danmark (fra 6 til 11 svar), Dansk Oase (fra 6 til 12 svar) og Apostolsk Kirke (fra 7 til 11 svar).
- 6 Jeg anbefaler, at variabelen operationaliseres skarpere ved kommende undersøgelser. Et klarere regelsæt kan fx lyde: «En person tæller som 'kommet til tro uden tidligere kirkelig tilknytning', hvis vedkommende før 2022 ikke deltog regelmæssigt (mindst én gang pr. måned) i et kristent fællesskab og efterfølgende i en sammenhængende periode på mindst tre måneder har deltaget i samme ungdomsgruppe mindst én gang pr. måned og/eller formelt har tilkendegivet tro (fx dåb, trosbekendelse eller lignende)». Supplerende spørgsmål bør indsamle information om, (a) hvorvidt personen tidligere var tilknyttet anden kirkelig praksis, (b) om der foreligger formel markør (dåb, konversionserklæring), og (c) om der er mulighed for, at personen også er talt med i andre grupper, så man kan estimere og reducere dobbeltoptælling. Triangulering med lokale medlemstal eller kvalitative interviews vil yderligere styrke validiteten.

Litteratur

- Bebbington, David W. 2003. *Evangelicalism in Modern Britain: A History from the 1730s to the 1980s*. London: Routledge.
- Berger, Peter L. 1999. »The Desecularization of the World: A Global Overview«. I *The Desecularization of the World: Resurgent Religion and World Politics*, redigeret af Peter L. Berger. Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans Publishing Company.
- Bible Society. 2026. *The quiet revival one year on: What's the story?* The British and Foreign Bible Society.
- Chaves, Mark. 2017. *American Religion: Contemporary Trends*. 2nd ed. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Christensen, Henrik Reintoft. 2017. »Denmark: The Still Prominent Role of the National Church and Religious Traditions«. I *Religion and Secularism in the European Union*, redigeret af Jan Nelis, Caroline Sägeser og Jean-Philippe Schreiber. Dynamiques citoyennes en Europe. P.I.E. Peter Lang.
- Furseth, Inger. 2018. »Introduction«. I *Religious Complexity in the Public Sphere: Comparing Nordic Countries*, redigeret af Inger Furseth. Palgrave Macmillan.
- Gundelach, Peter. 2009. »Sekulariseringens mange ansigter.« *Dansk Sociologi* 20 (1): 25-44.
- Hagevi, Magnus. 2025. »Sakralisering efter sekularisering? Religiøs forandring over tid och mellan generationer.« I *I rörelse: SOMundersökningen 2024*, redigeret af Anika Bergström, Anders Carlander, Björn Rönnerstrand og Patrik Öhberg. Göteborg: SOMinstitutet, Göteborgs universitet.
- Hegstad, Harald et al., eds. 2025. *Baptism in Times of Change: Exploring New Patterns of Baptismal Theologies and Practices in Nordic Lutheran Churches*. Eugene, OR: Wipf & Stock Publishers.
- Iversen, Hans Raun. 2010. »Sekulariseringen som vilkår for kirkens arbejde«. *Dansk Teologisk Tidsskrift* 73 (1): 1-24.
- Larsen, Kurt E. 2012. »Bibel, omvendelse, mission og menighed: Et responsum«. *Dansk Tidsskrift for Teologi og Kirke* 39 (1): 31-36.
- Leirvik, Oddbjørn. 2007. *Religionspluralisme: Mangfold, konflikt og dialog i Norge*. Oslo: Pax.
- McAleer, Rhiannon og Rob Barward-Symmons. 2025. *The Quiet Revival*. Swindon: Bible Society. theresource.org.uk/wp-content/uploads/2025/04/The-Quiet-Revival.pdf (set den 18. november 2025).
- Nygaard, Birger og Peter Götz. 2012. »Står Evangelisk Alliance i Danmark for en evangelisk identitet?«. *Dansk Tidsskrift for Teologi og Kirke* 39 (1): 3-29.
- Nikolajsen, Jeppe B. 2017. *Kirkens rolle i et pluralistisk samfund*. Fredericia: Kolon.
- Noll, Mark A. 2010. »What Is 'Evangelical'?«. I *The Oxford Handbook of Evangelical Theology*, redigeret af Gerald R. McDermott. Oxford: Oxford University Press.

- Porkka, Jouko og Kati Tervo-Niemelä. 2024. »Poikien usko vahvistunut edelleen — seuraavatko tytöt perässä? [Højrefløjens tro er fortsat med at blive styrket – vil pigerne følge trop?]«. *Uskonto, katsomus ja kasvatus* 4, nr. 1, <https://journal.fi/ukk/article/view/154948>.
- Riis, Ole. 2000. »Religiøs og moralsk pluralisme i Norden.« I *Den unika Norden*, redigeret af Krister Stålberg. København: Nordic Council of Ministers.
- Saggau, Emil Hilton. 2025. »I kirke alene? Analysenotat: Statistisk fremskrivning af folkekirkens medlemstal 2025–2065.« Danske Kirkers Råd. www.danskekirke.dk/fileadmin/group/233/Dokumenter/Dokumentbibliotek/H%C3%B8ringssvar_og_udgivelser/I_kirke_alene.pdf (set den 28. november 2025).
- Schwarz, Norbert. 2007. »Retrospective and Concurrent Self-Reports: The Rationale for Real-Time Data Capture.« I *The Science of Real-Time Data Capture: Self-Reports in Health Research*, redigeret af Arthur Stone, Saul S. Shiffman, Audie Atenza og Linda Nebeling. New York: Oxford University Press.
- Taylor, Charles. 2007. *A Secular Age*. London: The Belknap Press of Harvard University.
- Tufte, Thomas. 2003. *Medierne, minoriteterne og det multikulturelle samfund: skandinaviske perspektiver*. Göteborg: Göteborg Universitet.
- Zeiffert, Roald. 2025. »Gud er tilbake. Holdninger til Bibelen i dagens Norge«. Rapport. Oslo: Bibelselskapet i samarbeid med Høyskolen for ledelse og teologi.

Nyhedsartikler:

- Fenger-Grøndahl, Malene. 2025. »Kristen ungdomsforening har stor fremgang: Vi ser det som en del af en stille vækkelse«. *Kristeligt Dagblad*, den 10. september 2025. www.kristeligt-dagblad.dk/kirke-og-tro/kristen-ungdomsforening-har-stor-fremgang-vi-ser-det-som-en-del-af-en-stille-vaekkelse.
- Humanists UK. 2025. »What the Data Actually Says about Gen Z 'religious Revival'«. 10. april 2025. humanists.uk/2025/04/10/gen-z-religious-revival-the-evidence-is-incomplete/.
- Højlund, Asger West. 2025a. »En reaktion mod progressive kønsideologier: Unge danske mænd tiltrækkes af ortodoks kristendom.« *Kristeligt Dagblad*. www.kristeligt-dagblad.dk/kirke-og-tro/unge-danske-maend-er-tiltrukket-af-ortodoks-kristendom (set den 9. februar 2025).
- Højlund, Asger West. 2025b. »Efter forskellige kirkesamfund endte de i den ortodokse kirke: 'Der var en manglende respekt for det hellige'«. *Kristeligt Dagblad*. www.kristeligt-dagblad.dk/kirke-og-tro/ortodoks-kristendom-taler-til-maend-det-er-som-et-aandeligt-traeningskema (set den 9. februar 2025).
- Olrik, Mads. 2025. »Det er intet mindre end Jesu genkomst. Hvorfor tror så mange unge i Vesten pludselig på ham igen?«. *Zetland*, den 9. juni 2025. www.zetland.dk/historie/sknBrTij-aejQ9Dar-974bc.

Robertson, David. 2025. »A Word of Caution about the 'Quiet Revival' in the UK«. *Christian Today*, 10. juni 2025. www.christiantoday.com/news/a-word-of-caution-about-the-quiet-revival-in-the-uk.

Særkjær, Michael. 2025. »Russisk-ortodoks macho-præst: Sådan løfter I jeres 'maskulinitet til absurde højder'«. *Kristeligt Dagblad*. www.kristeligt-dagblad.dk/kirke-og-tro/russisk-ortodoks-macho-praest-saadan-loefter-i-jeres-maskulinitet-til-absurde-hoejder (set den 26. maj 2025).

Staghøj, Mads. 2025. »Mænd ved verdens ende.« *Weekendavisen*, den 14. juni 2025. www.weekendavisen.dk/samfund/maend-ved-verdens-ende.

Forfatter

Rasmus Lund Jonstrup
A2 Aalborg Citykirke
Riihimækivej 6
9200 Aalborg SV
rlj@aalborgcitykirke.dk

og

MF vitenskapelig høyskole
Gydas Vei 4, Majorstuen
0302 Oslo
rasmus.l.jonstrup@mf.no

Artiklen er blevet godkendt ved en redaktionsuafhængig fagfælle vurdering.